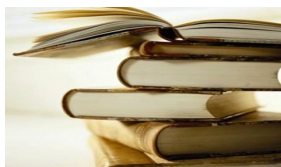

Дитяча служба новин гімназії «Ерудит» міста Києва

Читайте у номері

- ♦ Прощальна пісня осені...
- ♦ Мовна культура відроджується!
- ♦ Наші переможці!
- ♦ Андрій Малишко — поет-пісняр!
- ♦ Знайомтеся — Андрій Кацка!
- ♦ Декада української культури.
- ♦ Ерудований гімназист: проект 8 класу "Світ української вишивки"
- ♦ Мандри: знайомство з історією та культурою Франції.
- ♦ Мій клас: який він?
- ♦ Математична культура гімназистів.
- ♦ Lviv
- ♦ Ancient Egypt culture
- ♦ Проби пера: мрії здійснюються!
- ♦ Проби пензля (Малікова Анна)

Прощальна пісня осені...

Останній лист уже осінь проронила,
Тужлива пісня журавлів луна.
Холодний вітер піднімає крила,
Дзвенить остання літепла струна.

І на душі чомусь так сумно стало,
Мабуть, тому, що швидкоплинні дні.
Яскравих фарб навколо зовсім мало
І з ними я на самоті.

Тебе я, осене, чекати буду,
Щоб знов пізнати яскравості твої.
Про ці осінні дні я не забуду,
Тобі сьогодні ці слова мої!

Члени гуртка «Джерела духовності»,
керівник Бутко А.І.

9 листопада -
День української
мови і писемності

Мово моя, ти для мене криниця,
Я навіки з тобою, допоки я є.
П'ю з твого джерела і не можу напиться,
Ти для мене любов і натхнення моє.
Ти і казка, і пісня чудова лірична.
Ти і дума, і правда, і мрія людська.
Неповторна і щира, ласкава й музична,
Українському серденьку завжди близька.
Ніби мати, така дорога і єдина.
Ніби Всесвіт — велика й велична для нас.
Ми з тобою — народ і велика родина!
І тебе берегти саме час, саме час!
Надія Красоткіна

МОВНА КУЛЬТУРА

Бережімо мову!

О слово рідне! Мудре і прадавнє,
Ти виросло з могутньої землі!
Тебе жорстоко розпинали,
А ти возносилося і не корилося — ні!

«Наша мова - то є одежа нашого духу, або ще краще - яскравий вираз усього того, що нас вражає, що ми відчуваємо, про що думаємо-гадаємо, того, що ми зовемо духом або душею», - писав Панас Мирний.

Мовна різноманітність — це еквівалент людської неординарності кожної нації. Люди говорять багатьма мовами. Їх нараховується приблизно 6 тисяч.

На жаль, філологи попереджають, у

XXI столітті щонайменше 40% цих мов вимруть.

страшенна втрата

кожна з них - це

кого духу, унікальне бачення світу.

21 лютого відзначається Міжнародний день рідної мови. Це відносно молоде свято. До календарів усього світу воно ввійшло тільки у 1999 році, але зайняло гідну позицію. А 11 листопада кожен українець відмічав День української писемності та мови, а також вшановував пам'ять Нестора-Літописця.

Від 1720 року по 1997 українська мова зазнавала потурання:

1720 рік — російський цар Петро I заборонив друкувати книги українською мовою.

1769 рік — видано розпорядження від церкви Росії про вилучення у населення України українських букварів та українських текстів із церковних книг.

1862 рік — закрито українські недільні школи, які безкоштовно організували видатні діячі української культури.

1863 рік — указ російського міністра Валуєва про заборону видання книжок українською мовою.

1876 рік — указ російського царя Олександра II про заборону друкування нот українських пісень.

1884 рік — закрито всі українські театри.

1908 рік. — уся культурна й освітня діяльність в Україні визнана царським урядом Росії шкідливою.

1914 рік — російський цар Микола II забороняє українську пресу — газети і журнали.

Лише з 1923 року почалося поступове відродження рідної мови. І тільки від нас, теперішнього покоління, залежить чи буде розвиватися, чи буде занепадати вона. Тільки ми можемо підняти українську культуру на найвищий щабель.

Отже, не забуваймо нашу рідну мову!!!

Хомицька Ірина, 7 клас

**Переможці II етапу олімпіади
з української мови та літератури**

Павлюк Ярослав, 9 клас
Ліннік Марія, 9 клас

Стрілець Анастасія, 7 клас

**Переможець II етапу
Всукраїнського конкурсу
знавців мови ім. Петра Яцика**

Цілик Анастасія, 8 клас

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

**Андрій Малишко-
поет-пісняр**

«Отак пролечу сніжком над долиною, вересневим дощиком в щедрім полі, стану в житті малою хвилиною, чорною гілкою на тополі. Не доїдено хліба сво-

го до останку, не доціловано очей на світанку, не докучто словечка, бо впала туча, не доміряно правди: вона колюча. Написав ці рядки жартома неначе, а мій друг сидить і над ними плаче»...

14 листопада 2012 року - 100 років від дня народження Андрія Малишка.

Народився поет в Обухові на Київщині в сім'ї шевця. «Ти, посивілий, в низенькій хатині рівняєш підошву, постукуєш тихо, щоб хлопців, не дай Бог, - синів твоїх, нині не тронуло горе й безхліб'яне лихо», - так змальовував поет батька, який, звісно, усіх чотирьох своїх синів (усього ж дітей одинадцятьоро) хотів бачити шевцями, але послухався лише старший, Сергій, тоді як Петро, Василь та Андрій пішли різними шляхами, однаке всі троє віршували.

Закінчивши семирічку, Андрій навчався в медичному технікумі, але кинув і вступив на літературний факультет Київського інституту народної освіти, після закінчення якого вчителював. Друкувати поезії почав ще студентом. Після служби в армії працював журналістом у Харкові й Києві, під час Великої Вітчизняної був військовим кореспондентом фронтових газет і партизанської газети «За Радянську Україну», видав сім збірок поезій, зокрема «Україно моя!» (1942) - одне з найяскравіших поетичних явищ того часу.

Упродовж життя поет видав близько сорока збірок. Найкращі Малишкові поезії стали істинно народними піснями. Це «Вчителька», «Київський вальс», «Пісня про рушник», «Стежина», «Ми підем, де трави похилі», «Цвітуть осінні тихі небеса». Пісенність - одна з найдорогоцінніших прикмет усієї поезії А.Малишка.

Музику до віршів А.Малишка писали відомі українські композитори: брати Платон і Георгій Майбороди, О. Білаш, П. Козицький, Л. Ревуцький, М.Вериківський. Тож в українську культуру Андрій Малишко увійшов передовсім як неперевершений поет-пісняр, твори якого навіки вписані в серця дітей України.

Андрієнко Світлана Вікторівна, учитель української мови та літератури

Українська культура

Протягом багатьох сторіч люди об'єднували матеріальні та духовні цінності в одне ціле - культуру. Культура є складною системою буття. Для кожного народу власна культура є справжнім скарбом. Кожна держава намагається якнайкраще удосконалити все, що залишить по собі нащадкам.

Українці - талановитий та обдарований народ. Дмитро Левицький, Марія Приймаченко, Катерина Білокур, Казимир Малевич, Ілля Репін - видатні художники України.

Багатий внесок для збагачення мистецтва також зробили письменники та літератори: Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Павло Тичина. Не менш важливими є композитори: Сергій Прокоф'єв, Максим Березовський, Микола Лисенко, Артемій Ведель.

У 20-х роках українська література та мистецтво переживали бурхливе піднесення. Пройнята національною духовністю, у супереччя ідеологічним обмеженням, українська культура досягла світового рівня. Активну участь у творенні української музики в цей час брали молоді митці М.Вериківський, Г.Верьовка, В.Косенко, П.Козицький, О.Кошиць, М.Леонтович. Найзнаменитішим україн-

ським колективом був і залишається Український за-служений академічний народний хор імені Г.Г. Верьовки. Це славний художній професійний колектив, створений 1943 в Харкові з народних співаків, танцюристів та інструменталістів. Загалом увійшли 134 виконавців: 84 хористи, 34 артисти оркестру, 16 артистів балету. У 1943 - 1964 - художній керівник і головний диригент хору - Г. Верьовка, а з 1966 - народний артист УРСР А.С. Авдієвський.

У репертуарі колективу - кращі старовинні, сучасні українські народні пісні та пісні народів світу, класичні твори, а також танці, хороводи й гаївки; активно пропагує колектив пісні на тексти Тараса Григоровича Шевченка.

Створено спеціальні концертні програми, до яких входили "Заповіт", "Думи мої, думи", "Реве та стогне Дніпр широкий", "Гей літа орел", "Тополя" й інші твори на вірші Шевченка.

Не можливо нарахувати всіх відомих на цей час внесків як до української культури, так і до світової. Формуючись, завжди щось залишається навечно, а щось безслідно зникає. Сподіватимемось, що під час піднесення культура України та народу зазнає мінімальної кількості втрат.

Цілик Анастасія, 8 клас

КУЛЬТУРА ТА МИСТЕЦТВО

Інвалідність не поміха творчості

Юна сумчанка, що малює ногами, презентувала у муніципальній галереї нову виставку.

Художниця Дар'я Безкоста прикута до ліжка, не володіє руками, майже не розмовляє. Натомість понад чотири роки вона активно займається малюванням. Її творчий набір фарби, полотнище, вода і пальці ніг. Даша сама підбирає колір, змішує фарби, міркує над сюжетом майбутньої картини. Вона творить свої полотна, долаючи сильний фізичний біль. Та, попри це, дівчина мріє стати професійним художником. Бере уроки у професійного митця: опановує теорію, хоче спробувати малювати масляними фарбами.

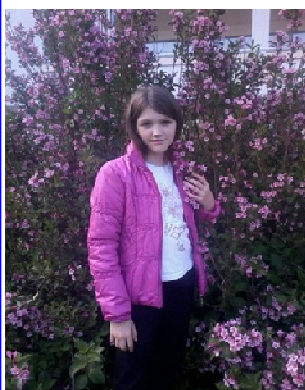
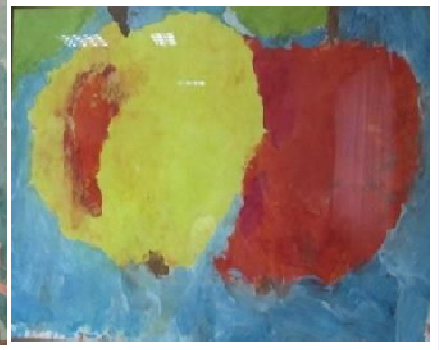
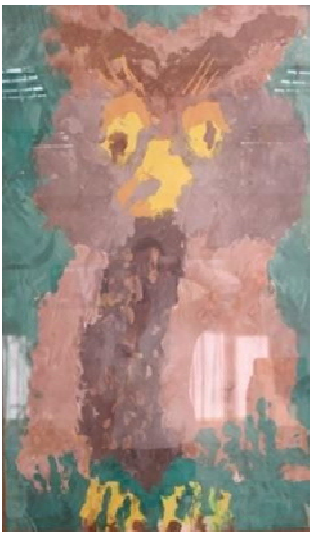
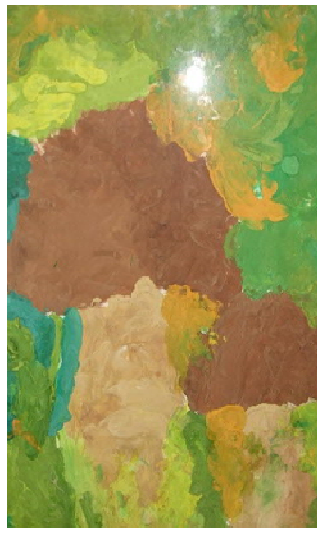
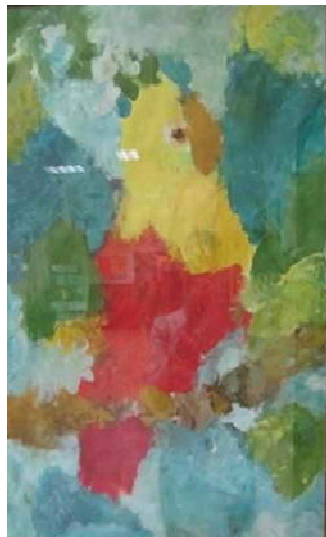
Минулого року про її талант – малювати

пальцями ніг - дізналася вся Україна. Дарина вразила своєю творчістю столичну публіку здобувши перше місце на Всеукраїнській виставці "Неспокій серця". Цьогорічна виставка художниці благодійна. Дівчинка збирає кошти не собі: частина виручених від продажу картин грошей піде на операцію дворічному Денису Савенку.

Виставка художниці Дар'ї Безкостої не може залишити байдужим жодного відвідувача, вона спонукає замислитися над вічними істинами та сенсом життя. Цьогорічна виставка художниці благодійна. Дівчина збирає кошти не собі: частина виручених від продажу картин грошей піде на операцію дворічному Денису Савенку. Виставка художниці Дар'ї Безкостої не може лишити байдужим жодного відвідувача, вона спонукає замислитися над вічними істинами і сенсом життя.

Гончаренко Роксолана,

5-А клас

Творчість у кожній дитині

Я вважаю, що всі люди в нашому класі творчі. Усі вміють малювати, писати твори.

Той, хто заперечує думку щодо своїх можливостей—помиляється! Іноді людина не бажає належно працювати, а говорить, що

в неї не виходить. Але, якщо докладати зусилля, то все вийде.

Я люблю малювати. Але іноді не все виходить, як хочеться. Я одразу засмучуюся, не знаючи цього powodu. А вона така проста—потрібно частіше тренуватися виводити пензлем ту чи

іншу деталь. І все буде добре!

Тож не засмучуйтеся з приводу помилок, а намагайтеся вдосконалити свої вміння.

Гончаренко Роксолана, 5-А клас

КУЛЬТУРА ТА МИСТЕЦТВО

Знайомтеся - Андрій Кацка

Нещодавно минуло 100 років із дня народження художника Андрія Коцки. За життя він здобув європейську славу та визнання. Андрій Коцка ніколи не був «придворним» художником, та на певні компроміси йому все ж довелося піти...

Його візитною карткою є портрети "верховинок" та "гуцулок". Геніальний учень Адальберта Ерделі, Андрій Коцка був змушений подолати чимало перешкод на шляху до олімпу великого мистецтва. Зі своїм учителем майбутній художник познайомився в Ужгородській півчо-учительській семінарії, де Адальберт Ерделі викладав рисунок. Вплив останнього виявився настільки потужним, що вже тоді молодий Андрій Коцка твердо вирішує стати художником. Улюбленими персонажами художника були його учні та селяни Тихого. Як згадують колеги-митці, Андрій Коцка був небайдужим до жіночої краси, а тому не випадково в його творчості центральне місце займає саме образ верховинки. Мистецтвознавець Володимир Мишанин з Ужгорода вважає, що основне творче досягнення Коцки — це його постійні та наполегливі пошуки, а врешті — знахідка ідеального образу закарпатської жінки.

Твори майстра 1930-х років стали подією в закарпатському живописі того часу. Уже 1933 року відбулася персональна виставка робіт Коцки та Борецького, яку публіка дуже тепло

зустріла. Через два роки відкрилася друга "персоналка", що також мала успіх та закріпила за автором репутацію одного з найталановитіших живописців Закарпаття. За результатами Всеугорської виставки образотворчого мистецтва, що відбулася 1939 року, Андрій Коцка був нагороджений стипендією для навчання в Академії образотворчого мистецтва в Римі під керівництвом професора Ф. Ферраці.

Для Андрія Коцки пластично-живописне вирішення теми завжди на першому місці, та все ж він — портретист. Приховані риси людської особистості він показував у кожному полотні. Щоправда, водночас Коцка багато працював і як пейзажист, який тонко відчував красу та своєрідність Закарпаття. Тут він передусім художник-лірик, якого не приваблюють масштаби, але який у кожен пейзаж вкладає щире хвилювання, глибоко особистісну рефлексію.

Характерно, що Андрій Коцка як у довоєнний, так і в повоєнний періоди завжди був в епіцентрі культурно-мистецького життя. Що й зрозуміло, бо до його найближчого оточення входили Ерделі, Бокшай, Контратович, Манайло та інші легендарні митці. Художник був членом Товариства діячів образотворчого мистецтва на Підкарпатській Русі з 1933 року. А вже у 1946-му став одним із засновників новоствореної Закарпатської організації Спілки художників України та одним із перших викладачів Ужгородського художньо-промислового училища.

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

Декада української культури

У рамках декади української культури учні 8 класу відвідали музей Івана Гончара - відомого художника, скульптора й громадського діяча.

Цей музей заснований у 1993 році на базі приватної колекції Івана Гончара. Свою колекцію він почав збирати наприкінці 1950 року. Подорожуючи Україною, художник привозив предмети народного мистецтва, виготовлені в різний час, що відбивають розмаїття культурних традицій країни. За кілька десятиліть грандіозної й клопіткої колекційної та народознавчої роботи Гончар зібрав унікальну колекцію, що стала початком теперішнього Українському центру народної творчості ім. Івана Гончара.

У той час, коли державні музеї наголошували на досягненнях культури радянського періоду, Іван Гончар не акцентував увагу на ідеологічних нюансах творчості. Він був зацікавлений у тому, щоб його колекція

відбивала традиції української народної творчості. У результаті, цей суспільний музей набув популярності не тільки в Україні, але й за кордоном, а також став одним із центрів руху шестидесятників у Києві.

Зайшовши до музею, ми побачили колекцію, що налічує понад 15 тисяч етнографічних та мистецьких одиниць. Зацікавило нас розмаїття великої кількості вишиванок, взуття, верхнього одягу та прикрас. А зразки виробів із кераміки (гончарний посуд, дитячі іграшки, глечики) та колекція народних музичних інструментів (кобзи, бандури, цимбали, сопілки, колісна ліра, цитра) не залишили байдужими жодного учня нашого класу.

У музеї зберігається особиста бібліотека І. М. Гончара, що нараховує 2750 книг.

Цей музей славиться виставкою серії картин, у яких зафіксував Іван Гончар етнографічні типи українців, а також краєвиди, історичні та архітектурні пам'ятки України, міс-

Екскурсія до музею Івана Гончара

ця, що назавжди втрачені внаслідок затоплення сіл та аварії на ЧАЕС. Графіка у творчому доробку митця представлена військовими малюнками (1942–1945) та тематичними альбомами (папір, темпера; 1960–1980): "Українське народне вбрання", "Історичні та культурні пам'ятки України".

Значну наукову цінність складає архівний фонд: рукописи, листи, записники, щоденники, аудіо- та фотоматеріали Івана Гончара. Доповнюють старожитності давні фото, зібрані в різних куточках України й дбайливо впорядковані автором у 18 томах історико-етнографічного альбому «Україна й українці».

Відвідавши музей, ми зрозуміли, що побували в легендарній скарбниці, утворені звитягою однієї Людини. Це збірка перлин народних старожитностей XVI – XX ст., а його хата-майстерня - своєрідний «Ноїв ковчег» української культури.

Караван Катерина, 8 клас

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

Проект «Світ української вишивки»

учнів 8 класу в дії

*Я рідний край і мову солов'їну
У вишивку свою вплету, в нитки.
Я прославляю рідну Україну,
Яскраві вишиваючи квітки.*

Українська вишивка – ціла доля, ціле багатство, ціла історія. Ще з давніх часів була незамінною

ознакою українського народу. Це мистецтво всенародне. Відроджувати українську вишивку взяли на себе відповідальність учні 8 класу. Ми вже ознайомилися з історією цього унікального мистецтва, кожен учень обрав собі узор майбутньої вишивки, відвідали музеї народного мистецтва, отримали перші уроки з техніки вишивання. Провели майстер-клас із Селютіною Катериною, ученицею 10 класу. Вона продемонструвала свої роботи, які зацікавили нас. Розповіла про те, із чого потрібно починати роботу над вишивкою. І ось уже перші стібки лягли яскравими кольорами на полотно. Ми настільки захопилися роботою, що не помітили, як закінчився урок. Усі з бажанням вишивати пос-

пішали це продемонструвати своїм батькам. Адже і вони учасники нашого проекту. Попереду нас чекає багато цікавих справ над проектом. Будемо працювати. Адже проект нікого не залишив байдужим.

Гордієнко Юлія, 8 клас

Орнаменти української вишивки

За своїм походженням та традиціями історія вишивки сягає корінням у глибину віків. Це доводять численні археологічні розкопки та свідчення багатьох літописців та мандрівників.

Вони доводять, що вишивання як вид мистецтва на Україні існує з незапам'ятних часів. Вишивкою, за свідченням Геродота, був прикрашений одяг скіфів. Знайдені на Черкащині срібні бляшки з фігурками чоловіків, які датуються VI ст., при дослідженні показали ідентичність не лише одягу, а й вишивки українського народного костюма XVIII-XIX ст. Арабський мандрівник X ст. н.е. у своїх розповідях про русів зазначає, що вони носили вишитий одяг. На жаль, пам'ятки української вишивки збереглися лише за останні кілька століть, але й цього достатньо, щоб виявити, що елементи символіки орнаментів української вишивки співпадають з орнаментами, які прикрашали посуд давніх мешканців території України доби неоліту, трипільської культури.

Українська вишивка, рушники на перший погляд не мають ніякого значення в житті сучасної людини, але вони віють на серце кожного з нас чаром рідної стихії і є живу-

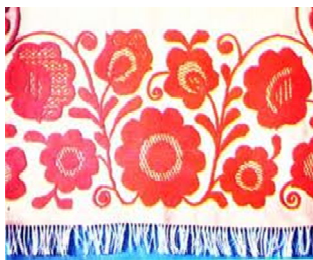
щим бальзамом, який сповнює нас споконвічною могутньою силою українського народу.

Вишивка – класичний вид українського народного мистецтва, що розкриває невичерпне багатство творчих сил народу, вершини його мистецького хисту.

У процесі історичного та культурного розвитку на Україні в кожній місцевості утворилися характерні орнаментальні мотиви й композиції, найбільш улюблена й поширена колірна гама, специфічні техніки виконання. Дбайливо передавалися вони з покоління в покоління, майстри відшліфовували кращі досягнення своїх попередників, розвиваючи і вдосконалюючи їх. Вишивкою займалися повсюди. Кожний район, навіть кожне село відзначалися своєрідністю мотивів. У розповсюджених орнаментальних мотивах, їх назвах вражає образна спостережливість, тонке поетичне почуття. Це "барвінок", "хмелик", "курчий брід", "зозулька", "гарбузове листя" та ін.

Ось чому вишивка – це не тільки художнє оформлення речей, а й своєрідне світобачення, відтворене специфічними художніми засобами.

Педченко Соф'я, 7 клас

МАНДРИ

Знайомство з історією та
культурою Франції

Із Києва потягом до словацького кордону, а потім на автобусі аж до самої Франції (перетинаючи більшу частину Європи!!!) І лише відпочинок водіїв, дозволяє нам відвідати історичні місця Словаччини та Австрії.

Після двох із половиною днів подорожі ми прибули до Парижа!

Більшість школярів приїжджають із навчальних закладів, де французьку вивчають як другу іноземну. Учні гімназії користувалися своїми знаннями та заручалися моєю допомогою, коли було потрібно.

Освітня програма «SAMEDI» працює вже 15 років для учнів, які хочуть удосконалити знання з французької та проходить 4 рази на рік. "Тиждень науки французькою мовою" координують французькі вчені: Домінік Лам'ябль і Алі Амтін. Подорожі на сайті abreuve.ta.science.

Наукові теми обертаються навколо середовища, стереоскопічного зору, астрономії, космонавтики, фізики, лінгвістики. Заняття відбуваються не лише на базі

тематичних лабораторій у Ля Вільетт, а й у Музеї науки, у Музеї мистецтв і ремесел, Палаці відкриттів, Музеї повітря та простору в Ле Бурже. На додаток до наукової програми невід'ємними частинами є відкриття французьких установ (Національна Асамблея, мерія Парижа), відкриття міжнародних організацій (ЮНЕСКО), відкриття історії Франції "(Нотр-Дам, Паризьке метро, Сакре-Кер), відкриття культурної спадщини (Лувр, Монмартр).

Учні мають не тільки унікальну можливість побачити наживо країну, в якій це відбувається, а також провести незабутні вечори (Ейфелева вежа, Bateaux Mouches, Дісней Ленд).

На підсумковому занятті кожен не лише складає тест й отримує диплом, а й може висловити свою думку про програму, виділити сильні і слабкі сторони і внести пропозиції на майбутнє.

*Селютіна Марина Костянтинівна,
учитель французької мови*

Поезія Парижа

До Парижа приїхали рано
І подивились усе навколо.
До речі, тут і непогано -
Яка краса, як тут чудово!

Нас вразив Лувр і авіації музей,
На Батонмуш ми прокатались.
І разом ми кричали: «Вей!»
І в Дісней Ленді забавлялись.

Ми навчались в Лявільет завзято
І вивчали там наук багато.
Цікаві досліди проводили,
Аксіоми й теореми доводили.

Солодощів багато скуштували:
Круасани, макарони, багети,
Печиво солодке нам давали...
І спробували смачнющії омлети.

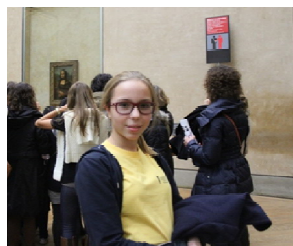
І хочем усім вам дякувати.
За всі цікаві ті хвилини,
Які оточували нас,
І за такі смішні перлини,
Що нас захоплювали враз.

Халатян Діана, 8 клас

МАНДРИ

Подорож мрії

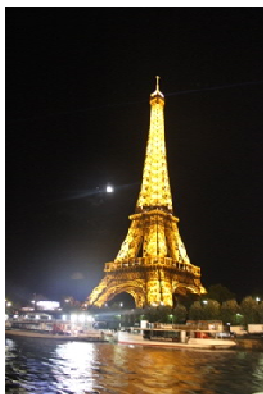
Нарешті здійснилася моя давня мрія – я відвідала Францію. Поїздка відбулася в рамках проекту компанії «SAMEDI» для учнів. Мета поїздки – не лише відпочити та ознайомитися з пам'ятками культури Франції, а попрактикуватися в мові, навчитися не боятися вільно висловлювати думки французькою мовою. Програма була дуже насичена. Наше навчання відбувалося незвично: ми не сиділи за партами і, найголовніше, не носили книжки. Навчалися, граючись у навчальному центрі La cité de l'industrie et de la science – музеї. Відвідування містечка науки залишило незабутні враження.

«Уроки» нашій групі проводили французи – науковці-фізики Домінік та Алі. До речі, у цей музей приїжджають найзнаменитіші учені зі всього світу та дають лекції. Молоді учені демонструють свої експерименти, а студенти і всі бажаючі відкривають таємниці Всесвіту в мультимедійній бібліотеці, де зберігається 120 000 книг, фільмів і журналів. І ми у ході всіх цих зустрічей та навчань дізналися багато нового й відповіли для себе на багато запитань. І все французькою мовою, уявляєте?

Варто сказати, що нашій групі довелося під час навчальних ігор більше думати й діяти, чим дивитися. У музеї «Космос» разом із фізиком Домініком не лише побачили експонати - скафандри, моделі космічних кораблів і орбітальних станцій, але і проекспериментували з предметами, які ніби перебували у стані невагомості. З фізиком Алі, який досліджує звукові та оптичні явища, провели декілька експериментів, відвідали павільйон «Ілюзія», де змогли на собі відчутти оптичні ілюзії: побачили в одній картині дві різні, спробували перемістити червону папугу в клітку. Про навчальний музей можна розказувати безкінечно. Це неймовірно цікаво!

Програма перебування виявилася насиченою. Від готелю від'їжджали о 9.00, а поверталися близько 23.00. Крім щоденного відвідування міста науки, нам пощастило побачити ще безліч цікавих місць. І як же без найзнаменитішого і найбільшого музею світу - Лувра. Щоб зайти до музею, потрібно вистояти величезну чергу та пройти два контрольно-пропускні пункти - точнісінько наче готувалися до посадки на літак. Опинившись у музеї, важко не розгубитися від великої

кількості експонатів. Скажу вам, він зберігає стільки всього, що, якщо все виставити в один ряд - вийде дорога протяжністю 8 км. А скільки потрібно часу, щоб усе це оглянути? Не уявляєте? Допитливі поразували. Якщо дивитися на кожну пам'ятку 2 хвилини, на все потрібно більше трьох років (і все це без перерви на відпочинок і сон). Але найзнаменитіші пам'ятки світу – Венеру Мілоську, Ніку Самофракійську і, звичайно, Мону Лізу – я оглянула. Якщо зі скульптурами більше менш зрозуміло - вони великі й їх легко змогла оглянути, то «Мона Ліза» Леонардо да Вінчі - це щось. Скупчення відвідувачів перед цим шедевром найбільше. Вразили мене й засоби безпеки цієї репродукції. Оглянувши сигналізацію у декілька рядів, протиударне величезне скло, я побачила картину. Вона виявилася не такою великою, як я думала. Але погляд притягує. Якщо дивитися в очі Мони Лізи і відходити в різні сторони, здається вона стежить за тобою. Я не проти була б відвідати цей музей ще раз.

Не минули ми і Ейфелеву вежу. Для мене і для більшості, я думаю, вежа - справжній символ Парижа й самої Франції. Але, як виявилось, не для французів. Від цієї новини враження мої не змінилися й Ейфелева вежа залишається символом цієї країни. Перше враження від вежі викликає ейфорію. А вночі вона зачаровує своїм виглядом від блиску та ілюмінації.

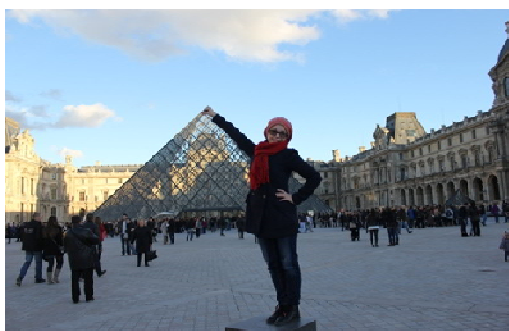
Прогулянки містом на автобусі привели нас до собору Парижської богородиці, собору Святого серця, Єлисейських полів, Триумфальної арки...

Говорити можна довго. Усе було цікаво. Окремої розповіді заслуговує відвідування мерії Парижа, офісу Юнеско та Парламенту, подорожі Сеною.

Останньою зупинкою в Парижі став «Діснейленд». Якщо відверто, то я навіть гадки не мала, який він на вигляд. Зайшовши туди, мені здалося, що потрапила в казку. Я з друзями намагалася не оминати жодного атракціону. Найнеймовірніший - «The Space Mountain» - щось типу американських гірок. Вразив і парад улюблених героїв студії Дісней: Попелюшка, Білосніжка, Рапунцель, Пітер Пен тощо. Хоча парад тривав лише 10 хвилин, вражень вистачить на цілий рік. Коли ти потрапляєш усередину казки – це супер!

Можна розповідати про подорож до Парижа безкінечно. Стільки в ньому цікавого, особливого, незвичного та незабутнього. Туди варто їхати за враженнями та особливою атмосферою.

Підгорна Дарина, 8 клас

УЧИТЕЛЬ РАДИТЬ ЗНАТИ

Здобутки культури Київської Русі

Патріот той, хто цікавиться історією рідного краю, звичаями, традиціями... Кожен українець зобов'язаний знати, що стало основою для наступного розвитку культури українського народу.

Корені першооснови сягають Київської Русі — однієї з могутніх держав Європи IX—XII ст., яка відіграла велику роль в історії східних слов'ян та інших слов'янських народів.

Давньоруська держава сприяла їх суспільно-політичному, економічному та культурному розвитку. Древня Русь впливала на міжнародне життя Європи, підтримувала і розвивала торговельні, політичні й культурні зв'язки з багатьма країнами Заходу і Сходу. Вона тісно співпрацювала з Візантією, Німеччиною, Францією, Угорщиною, скандинавськими країнами, а також з із західнослов'янськими — Польщею і Чехією, південнослов'янською Болгарією.

Літературні та археологічні джерела засвідчують існування у східних слов'ян писемності ще до прийняття християнства. Болгарський письменник Храбр у праці «О письменах» говорить про два види письма — примітивні піктографічні знаки (риски і зарубки) та грецьке й латинське письмо, що не передавало багатьох слов'янських звуків. Писемність у дохристиянські часи була поширена у зовнішньополітичній, економічній і торгівельній сферах суспільного життя, а також у язичницькому культі. Проникнення християнства на Русь зумовило виникнення у східних слов'ян письма, якого потребувала держава і церква. Це письмо називалось «кирилиця», воно прийшло на Русь разом із писцями і книгами із Болгарії. Поступово воно витіснило стару писемність.

Важливими писемними пам'ятками є знайдені і Новгороді, Звенигороді та інших містах берестяні грамоти — переписка городян про господарські справи. Оригінальними пам'ятками давньоруського письма є графіті XI — XIV ст., що містяться на стінах Софійського собору, Кирилівської церкви, Видубицького монастиря, Успенського собору Печерського монастиря, церкви Спаса на Берестові та Золотих воріт.

Першими значним за обсягом письмовими творами у Київській Русі були літописи - зводи записів про історичні події, викладені у хронологічній послідовності. Найдавнішим літописом, який дійшов до наших днів є «Повість временних літ», створена на початку XII ст. Вона збереглась у Лаврентіївському (1377 р.) та Іпатіївському (початок XV ст.) списках.

Особливе місце у давньоруській літературі посідає «Слово про Ігорів похід», написане на основі конкрет-

ного історичного факту. Невідомий автор цього твору закликав князів забути міжусобиці й об'єднатися в ім'я захисту рідної землі. Цінною літературною пам'яткою є «Поученіє» Володимира Мономаха. Воно адресоване дітям — спадкоємцям державної влади. У ньому Володимир Мономах подає для нащадків образ ідеального князя і правителя, досвідченого господаря і зразкового сім'янина.

У Київській Русі існувала паломницька література, яскравим зразком якої є «Житіє і хожденіє Данила, руськія землі ігумена». Тут відтворено топографію середньовічної Палестини, подано багато легендарних і апокрифічних оповідань.

Пам'яткою початку XIII ст. є «Києво-Печерський патерик» — збірник творів про історію Києво-Печерського монастиря. У його основі лежать легенди і перекази про особливу святість монастиря.

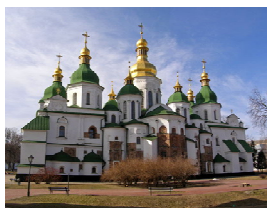
Розвиток літератури Київської Русі був безпосередньо пов'язаний із поширенням освіти, створенням бібліотек. Уже за Володимира Святославича існували державна школа і школа при Софійському соборі. Ярославом Мудрим створюється перша відома на Русі бібліотека.

Значного розвитку набула архітектура. За Володимира Святославича будується храм Богородиці, який потім назвали Десятинною церквою. Вона була прикрашена фресками, мозаїкою. В 1037 р. зведено найбільший храм Київської Русі - Софійський собор. За його зразком у Чернігові будується Спаський собор, у Новгороді та Полоцьку - Софійські собори. Ярослав Мудрий споруджує у Києві Золоту браму.

Центрами культури у Київській Русі були монастирі. Одним із них був Києво-Печерський монастир, заснований за Ярослава Мудрого преподобним Антонієм, на взірць того, який він же започаткував у Чернігові. В усіх великих містах існували іконописні майстерні. Розвивається книжкова мініатюра «Остромирове євангеліє», написане у середині XI ст., прикрашене чудовими заставками і мініатюрами

Київська Русь, освоївши кращі досягнення народів східних слов'ян, протягом IX—XII ст. вибудувала самобутню і високу культуру, яка посіла визначне місце серед культур країн Європи та Азії. Численні археологічні знахідки та писемні джерела свідчать про їх самобутність і спростовують тези окремих науковців про іноземні впливи, які особливо були популярними серед учених в XIX і на початку XX ст.

Здобутки культури Київської Русі заклали основи для наступного розвитку культури українського народу, мали значний вплив на культурні процеси інших слов'янських народів.

УЧИТЕЛЬ РАДИТЬ ЗНАТИ

МІЙ КЛАС: ЯКИЙ ВІН?

Клас чи творчий гурток за уподобанням, спортивна команда – усе це різновиди одного поняття – «колектив». Досліджуючи психологічну атмосферу й взаємовідносини людей у різних колективах, учені визначали кілька типів угруповань: «палаючий факел», «мерехтливий маяк», «м'яка глина» та «сипучий пісок». А тепер спробуйте оцінити, наскільки ви дружні, й визначити, до якого з типів належить ваш клас.

«Сипучий пісок». Такий тип колективу зустрічається доволі часто. Взаємовідносини в ньому дійсно нагадують пісок, зібраний у пригорщу: начебто всі піщинки разом і водночас окремі одна від одної. Повіє вітер – і пісок розлетиться, поки хто-небудь знову не збере до купи. Так і люди в цьому колективі: усі разом і водночас кожний сам по собі.

Немає зв'язку між людьми. Ніщо їх не згуртовує по-справжньому: ані спільна мета, ані вподобання, ані симпатії одне до одного. У такому колективі немає лідера, до чийої думки прислухатися б решта осіб.

«М'яка глина». Відомо, що глина – матеріал, що легко піддається обробці, із нього можна виліпити будь-що. У руках хорошого майстра шматок глини може перетворитися на витвір мистецтва. Стосунки в такому колективі доброзичливі, проте не скажеш, що тут панує взаємодопомога. Зазвичай, він складається з дрібних товариських груп, які мало спілкуються між собою. Лідера в колективі цього типу немає або він не вміє себе проявити, чи просто нікому його підтримати.

«Мерехтливий маяк». У штормовому морі маяк сповіщає мореплавців, щоб вони обрали правильний

курс. Потрібно лише бути уважним, не втрачати маяк із поля зору. Зазначте, маяк горить не постійним світлом, а мерехтить, наче каже: «Тримайся мене, і не потрапиш у біду!». Отже, у колективі такого типу переважає бажання усе робити спільно, підтримувати одне одного. Група помітно відрізняється серед інших своєю індивідуальністю. Проте в ній недостатньо проявляється ініціатива, воля й наполегливість щодо досягнення поставленої мети. Авторитетні «наглядачі маяка», тобто ті, хто не дає заснути полум'ю солідарності, – організатори, актив. Лише завдяки їм колектив тримається разом і діє як єдине ціле.

«Палаючий смолоскип» – це живе полум'я, палим для якого є міцна дружба, єдина воля, чудове взаєморозуміння, ділова співпраця й відповідність не лише за себе, але й за весь колектив. Світити можна й для себе, продираючись крізь хащі труднощів, долаючи перешкоди й прокладаючи шлях до поставленої мети. Проте хіба можна відчувати себе щасливою людиною, коли поруч комусь важко, коли позаду тебе товариші, які потребують допомоги? Звичайно, ні! Так скаже кожна особа, яка належить до колективу цього типу. Про таке угруповання можна сказати, що воно – справжній моноліт. Тут кожний готовий прийти на допомогу іншому, вислухати й зрозуміти товариша, працювати на благо всієї групи.

Який опис найбільш підходить для визначення типу вашого класу? Що треба робити, щоб ваш клас став дружнім, щоб ви жили єдиним бажанням творчо працювати й вирішувати всі справи класу дружно? Чи важливо для дружби в класі, щоб усі однокласники добре навчалися й мали однакові інтереси? Чому?

Бутко Антоніна Іванівна, куратор 8 класу

Математична культура гімназистів

Культура особистості – це комплекс характеристик (знань, якостей, звичок, способів досягнення задуманого, ціннісних орієнтацій, творчих успіхів), який дозволяє особистості жити в гармонії з загальнолюдською національною культурою, розвивати й суспільство, й індивідуальну своєрідність своєї особистості.

Термін «математична культура» використовується для того, щоб визначити, яким чином особистість взаємодіє з таким знанням як математика, і як саме математика може впливати на структуру і внутрішній світ особистості. Поняття математичної культури значно ширше ніж просто система математичних знань, умінь і навичок. Його розглядають як набір певних математичних знань, умінь і навичок, як володіння математичною мовою, як математичну самоосвіту, як уміння застосовувати математику в професійній діяльності, як присвоєні математичні цінності.

Для життя в сучасному суспільстві важливим є формування математичного стилю мислення, який виявля-

ється в певних розумових умінь і навичках. У процесі математичної діяльності до арсеналу прийомів і методів людського мислення природним чином включаються індукція і дедукція, узагальнення і конкретизація, аналіз і синтез, класифікація і систематизація, абстрагування й аналогія. Провідною роллю математики є формування алгоритмічного мислення, виховання вміння діяти за заданим алгоритмом і конструювати нові.

Отже, вивчення математики і формування математичної культури займає особливе місце в розумінні культури, соціалізації і системи освіти. Безумовно, навчання математичним навичкам і формування математичної культури відіграє вирішальну роль у розвитку науки в будь-якому суспільстві.

*Юрко Ольга Михайлівна,
учитель математики*

LVIV

A few weeks ago we had an excursion to Lviv. First of all we sat in the train. We had a really good transport - High-speed rail. As for me it was my first trip in such a kind of train. Everything inside of the train looks like you are in the plane.

After three hours of traveling from Kiev to Lviv we came to our hotel. Which is situated near the Opera house and name of our hotel was "Lviv." We slept all night long and

than in the morning we started our excursion. We met our guide near the door of our hotel. He started his speech with really nice words : "Lviv is a city of chocolate and children's dreams, of coffee and of beautiful architecture". The most impressive building is the Opera and Ballet Theatre, an important cultural centre for residents and visitors. Main place of tourists is Market Square. There you can feel smell of coffee and sweet smell of hot chocolate. In the city we visited lots of museums which are connected with coffee. We tried the most famous coffee with sugar on the top of the cap, and of course we tried hot chocolate.

It was really lovely excursion to Lviv.

LVIV

Lviv - Great Mysteries of Ukraine, we can say that Lviv is the City-Museum.

Lviv has 33 museums. The most famous museum is Historical. It was opened in December 22, 1892 by Alexander Chokolovskyy. The basis of the museum's newly made numerous municipal and departmental memo, which were kept in the city archives building in the town hall. Now Lviv Historical Museum is one of the richest museums in Ukraine, which has in its funds over 330 thousand exhibits. Division of Historical Museum "Historical jewels" deployed in the halls of the Royal Palace Korniyakta that in

the XVII century. Used as the residence of Polish King Jan NO Co Byeskoho. The exhibition represents a unique monuments of XVII-XVIII centuries. - Furniture, paintings, antique watches, musical instruments, art glass and porcelain, rare medals and awards. Separately, exhibited a collection of European art silver historicism and Art Nouveau period. Division of Historical Museum "History of Ancient and Medieval" represents historical monuments from the Stone Age to the XVIII century. Among them, bone pipe under 20 thousand years, a collection of painted pottery Tripoli IV-III millennium BC.

That's all about Historical museum in Lviv!!!

Culture in Lviv

Lvivian luminaries past and present include the great poet Ivan Franko as well as the world's finest science fiction writer Stanislaw Lem. Polish, Ukrainian, Jewish, Armenian, German, Italian and even Scottish names all came to prominence in Lviv's cosmopolitan history.

On a rather more raunchy note, Lviv can lay claim to having brought one Leopold von Sacher-Masoch (he of 'Venus in Furs' fame) into this potty world of ours. The wag who inspired the word 'masochism' grew up in Lviv, where his father was the chief of the Habsburg Police - plenty for Freudian analysts there then...

Lviv may have 'been in the wars' both literally and proverbially, but the sense of the city as a cultural mecca has not been lost. Exuberant churches, a sublime opera house and richly adorned museums and galleries will raise the eye-

brows of anyone who thought they already knew Europe back to front. Not everything will be in working order, as you'd expect after fifty years in the Soviet strait-jacket, but life would be pretty dull if every European city was a Starbucks carbon-copy of the next. Life in Lviv is full of bonkers surprises but that's half the joy of the place...

Besides the all year round attractions, there are also a growing number of festivals to lure culture vultures to town. The wide-ranging Virtuosi Music Festival gets underway in the Spring, whilst the Zoloty Lev (Golden Lion) Theatre Festival dominates the Autumn season. The latter is followed by the Solomia Kryshelnytska Festival of Opera Art in November.

*Kohno Alina,
10-B from*

Different cultures of the world

Different cultures have different morals, ideals, and values. During the study of different cultures, we can have a comprehensive understanding of our own culture. So, I agree with the statement of the speaker that to truth understand our own culture, the knowledge of at least one culture is required.

During the study of different cultures we can know the shortcomings and advantages of our culture. Such as the "American Dream", which emphasize the pursuit of freedom, equality, democracy, ideals and happiness. The spirit of pursuing the dream is worth learning by our people. In addition, since the Columbus found the America in the new world, the spirit of innovation and exploration is infused in the culture of American, and the spirit of innovation and exploration is the absent spirit to our scientist in Chinese culture. There are also some spirit in our culture are inherited. Such as Lei Feng who served the

people wholeheartedly, his spirit is inherited and further developed. And the Confucianism, which is in the leading position in Chinese culture, can benefit for create a harmonious society.

In addition, during the study of different cultures, we can have more perspectives to understand cultures. For example, in American, parents encourage their children to independence and do some work to learn money. But in China, children's primary task is studying and the law also banned children, less than 16 ages, work to make money and think that case is because parents are not obey their obligations. But there are increasing number of our parents pay more attention on training independences to our children. In addition, Japanese culture character in children's tough training has their children practice, wear vest and shorts, in winter. In Chinese culture, it is cannot acceptable. However, more and more educators realize the significance of the cultivation of quality of will.

But every culture is correlative and there are common points among them...

Ancient Egypt culture

Ancient Egypt was a fascinating and complex place.

Luckily for historians, Egyptians had made great strides in record keeping which have made studying their culture and society easier than some previous historical eras. Ancient Egyptians were a people who were intensely religious, deeply divided by gender roles and a strong hierarchy, and quite advanced for their period in terms of their technological and economic innovations.

Egyptians were deeply religious, and religion played a role in nearly all aspects of their daily lives. When the ancient Egyptians experienced periods of peace and prosperity, they attributed credit for the success to their deities. The pharaoh was expected to defend the nation, take responsibility for all administrative duties, declare all of the laws, and own all of the land. For practical reasons, much of the pharaoh's responsibilities were delegated to a bureaucracy. Within this bureaucracy, staffed mostly by men, success was measured by the degree to which a person promoted order and prosperity within their stewardship.

Ancient Egypt had a strong social hierarchy, where a small group of the population, mostly the male elders, formed an elite class that tightly controlled the rest of society. This hierarchy was rooted in a wide variety of economic, political, religious and social causes that imbued those in power with authority in almost all areas of society. The nature of most economic and commercial activity at the time created great "wealth, power, and opportunities" for elite men, while putting other men and all women in a position of submission to or dependence on the elite. The division of labor that arose based at first on survival needs created societal attitudes about the roles, attributes, and abilities

of men and women. Men were the rulers and hard laborers, while women were the family caretakers.

Ancient Egyptians achieved an impressive level of manufacturing and commercial capability for their time, which allowed them to achieve great strength and geopolitical dominance. Egyptians took advantage of many opportunities to learn, such as using the mummification process as a chance to learn about anatomy and medicine. The Egyptians also developed a calendar with the same number of days as ours, though more closely tied to the seasons. Their calendar had three seasons, each consisting of four 30 day months, and an extra five days between harvest and planting that brought the total days in a year to 365. This system allowed them to know when to plant and harvest based on the seasons of the year and the rise and fall of the water level in the Nile River in order to get maximum utilization of their vital lands. They also managed to develop a forerunner to our modern day beer by either fermenting water with bread crumbled into it, or by actually fermenting barley and wheat in a similar fashion to modern methods. Their engineering feats were also impressive, and ranged from the technical prowess that showed itself in their massive pyramids, to the mastery of physics involved in developing advanced chariots that ran faster, quieter, and more stable than their counterparts created by their enemies.

The nature of ancient Egyptian society was quite unique for its time period. Egyptian culture was distinct from neighboring nations, and Egyptians had many advantages that gave them an edge politically and commercially. They were committed to their religion, which touched their lives in nearly every way, they had strong gender and class differences that made them a very divided society, and they had a high degree of expertise in engineering and similar fields.

Vadim Shablytskuy, 10-B from

ПРОБИ ПЕРА

Мрії здійснюються...

Я дуже люблю писати. Ще з раннього дитинства любила писати вірші, невеличкі оповідання. Однією з моїх найпотаємніших мрій, таких незначних і дитячих, було, колись у майбутньому, написати власну книжку, яку б читали всі мої друзі й рідні...

Хіба ж я знала на той час, що колись ця мрія стане реальністю...

Уже більше 5 років я захоплююсь таким прекрасним, яскравим конкурсом як Євробачення. Я знаю майже все про цей конкурс, його учасників та переможців. Хто знає, можливо саме улюблений конкурс та старі дитячі мрії спонукали мене одного літнього дня сісти за стіл, узяти товстий зошит та ручку і почати писати... Записува історію про те, як у цьому складному, повному зла, небезпек та невдач світі знайти справжнього друга, іти за мрією до кінця, не покидати надію...

Ось, саме так і з'явилася моя перша книжка, про яку я так мріяла всі ті роки!

Моя перша книга має назву «Популярний. Шлях до досконалості». Вона розповідає про пригоди молодого шведського співака Еріка Сааде, який ще з дитинства мріяв поїхати на Євробачення, показати всім, що вміє співати! Одного дня його мрія здійснюється, і Ерік ви-

рушає на пісенний конкурс, знаходячи там справжніх друзів, які допомагають йому подолати Вороба – злого, підступного російського співака, який мріє позбутися свого конкурента. Але, як би там не було, Ерік Сааде перемагає Вороба та стає кращим на Євробаченні!

А 3 грудня 2012 року, у мій день народження, я нарешті презентуватиму свою наступну роботу - мою другу книжку – продовження, яка обіцяє бути більш дорослішим, серйознішим твором. Друга книга - «Популярний. Надія на життя або час повірити у себе», яка написана більш у детективному жанрі, розповідає про нові хвилюючі та захоплюючі пригоди Еріка Сааде та його кращих друзів із Євробачення 2011, які потрапляють у складні, незрозумілі випробування, які готує їм доля, але ні в якому разі вони не здаються та шукають правильний шлях із складнощів та різних перипетій життя. Адже, які б перепони не створювала нам доля, завжди, що б не сталося, у всьому перемагає дружба, мрія та любов!

Не цурайтеся своїх здібностей! Робіть усе заради вашої мрії, ідіть через вогонь і через воду, вірте в себе, не звертаючи уваги ні на що й ні на кого, адже ви самі творці своєї долі та тільки ви самі зможете втілити всі мрії в реальність, як герої моїх книжок.

Анастасія Деркач, 8 клас

**Презентація
Настею власної
книги**

ПРОБИ ПЕРА

Дощ

Вечір. За вікном йшов дощ. Ні. Це був не той дощ – розгул стихії, який лякає й утверджує думку про некерованість сил природи. Це було лише одноманітне шерхотіння, сумне й водночас заспокійливе.

У той вечір ніщо не віщувало дощу. На вулиці стояла тепла погода, лише де-не-де по небу котилися сині хмари. Вони повільно пливли в далечінь, ховаючись за новими висотними будинками, поступово зникаючи за рваним небом.

Спочатку почулося шарудіння листя, згодом шум все посилювався, почало здаватися, що хтось навмисне розбудив казкового велетня Вітродея. Раптом великі краплі застукали по підвіконню, застукали сильно, ритмічно. Як швидко може погода міняти настрій! Знову дощ! Холодний осінній дощ! Тепер тільки він і похмує небо. Я сидів у своїй кімнаті й слухав шум, чимось схожий на музику оркестру, що раптом розгубив усі свої ноти й тепер намагався злагодити гру таких різних інструментів. Та це йому не вдава-

лося ніяк.

А я сидів, затишно влаштувавшись у великому кріслі, просто дивився у вікно й думав, що саме так часто буває й у житті, яке схоже на непогожий осінній день, непередбачуваний і такий короткий. Адже п'ять хвилин тому ніщо не сповіщало дощу, а зараз за вікном - просто злива.

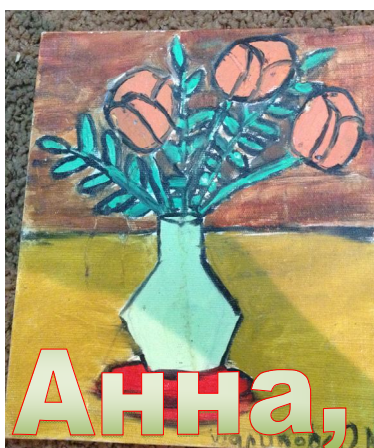
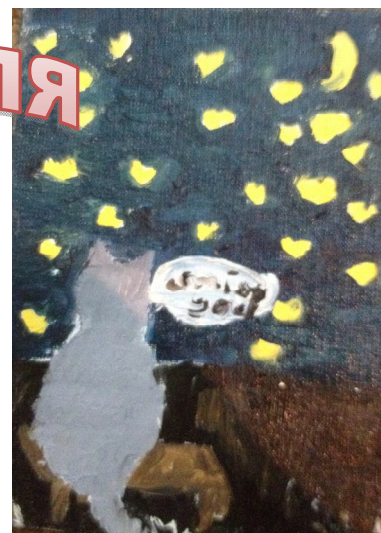
Дощ ніколи не попереджає про свою появу, як і про закінчення. Так і життя - ти не знаєш, що чекає тебе за рогом, і, як правило, забуваєш парасольку, коли вона так необхідна, щоб захистити тебе від непогоди. У житті також може «йти дощ», сонце може раптово зникнути за хмарою, а моменти щастя щезнути, як пісок з дороги з появою дощу.

Ні, життя не схоже на дощ, оскільки яким би він очікуваним не був, ми з нетерпінням ждемо, коли він закінчиться. А життя? Хіба можна чекати його закінчення?

Життя більше схоже на сонце. Я в цьому впевнений!

Гончаренко Вадим, 9 клас

Проби пензля

Малікова Анна, 7 клас

МИСТЕЦЬКИЙ ДЕСЕРТ

РОБОТИ

мами учня 5-Б класу
згурської Алли 5-Б класу
Анатоліївни

Від редакторів газети: якщо вам цікава наша газета, з радістю вислухаємо ваші пропозиції щодо введення нових рубрик, а також власні погляди на життя, посприємо реалізації ваших творчих здібностей.

Засновник та
видавець
газети:

гімназія
«Ерудит»
м.Київ

Колектив редакції:

Гол. редактор, коректор: Андрієнко С.В.

(Газета на правах інформаційного бюлетеня)

Голови рубрик: Комісарчук Юлія, 7 кл., Сухіна
Єлизавета, 7 кл., Стрілець Анастасія, 7 кл., Маріот
Єлизавета, 6-Б кл., Павлюк Марія, 7 кл..

Наша адреса:

м.Київ, вул. Тупікова, 27
тел. (044) 401-10-61
E-mail:erudit-times@ukr.net
www.erudite-gim.at.ua

Віддруковано на підприємстві:
Поліграфічний центр «Квітка»
Наклад - 50 прим.

Всі опубліковані матеріали є власністю редакції. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори матеріалів. Погляд редакції не завжди може співпадати з поглядом авторів матеріалів. Фото не завжди є прямими ілюстраціями до тексту. Рукописи не рецензуються та не повертаються!